

Μια ἐπιστολή

Εὐχαριστῶ τὴ νεαρὴ ἀναγνώστρια Γ. Μ. ποὺ δείχνει τόση ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ. Τὴν εὐχαριστῶ κι' ὅλας γιὰτὶ μοῦ δίνει θέμα γιὰ τὸ σημερινὸ μεσημεριάτικο μονόλογο μου, (Εἶναι ξέρετε καθημερινὸ πρόβλημα).

«Εἶμαι 18 χρονῶν, λέει, καὶ πολὺ δυστυχισμένη. Κάποτε σκέφτομαι ἂν εἶναι λύση ἢ αὐτοκτονία»...

Νεαρὴ φίλη, σέβομαι τὴν ἀνωνυμία καὶ σέβομαι τὴν εἰλικρίνεια σου. Ἐγὼ στὰ 18 μου χρόνια δὲν θάρρα τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσω κάτι τέτιο, οὔτε κι' ἀνωνυμία. Πάντα φοβόμουν πὼς ἴσως ἀνακαλυφθῶ, ὁ τρόπος τῆς σκέψης, τῆς ἐκφρασης μου...

Πρέπει πάντως νὰ ξέρῃς κάτι: Πὼς δὲν εἶσαι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία ποὺ θέτεις αὐτὸ τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτὸ σου. Ὁ Ἄμλετ εἶχε περίπου τὴν ἡλικία σου ὅταν διερωτόταν «νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ» κι' αὐτό, πρὶν ἀπὸ αἰῶνες. Καὶ πόσοι πρὶν ἀπ' αὐτὸν καὶ πόσοι ὕστερα. Ὅσο πιὸ πολύπλοκη γίνεται ἡ ζωὴ τόσο μεγαλύτερα καὶ τ' ἀδιέξοδα.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους (γιὰτὶ συνήθως εἶναι οἱ νέοι ποὺ αὐτοκτονοῦν, ἴσως γιὰτὶ δὲν ἐνίωσαν πλήρως τὸ νόημα τῆς ζωῆς) φτάνουν ἴσα μὲ τὸ τέλος. Οἱ περισσότεροι ὅμως τὸ ξεπερνοῦν μ' ἓνα ταξίδι, μὲ μιὰ νέα ἐμπειρία ἢ μ' ἓνα κρυφὸ ἡμερολόγιο. Εὐχομαι καὶ πιστεύω πὼς ἀνήκεις σ' αὐτὴ τὴν τελευταία κατηγορία.

Ἐνας ποὺ θέλει νὰ καταλήξῃ σ' ἓνα συμπέρασμα, μικρὴ μου φίλη, πρέπει νὰ ζυγίσῃ καὶ τὶς δυὸ περιπτώσεις. Πρέπει νὰ βάλῃ κάτω, σὰν τίμιος παίκτης, ὅλα τὰ χαρτιά του. Καὶ τότε σίγουρα θὰ ὑπερισχύσῃ ἡ ζωὴ. Ὁ θάνατος ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, τὸν θέλουμε ἢ ὄχι, ἀργὰ ἢ γρήγορα θάρθῃ. Παίξιε τὸ παιγνίδι τοῦ κρυφὰ καὶ ὕπουλα κάποτε. Ἡ ζωὴ εἶναι ἐκεῖ, τὰ βάζει ὅλα μπροστά σου, τὸν ἥλιο, τ' ξυγόνο, τὰ λουλούδια, ἀκόμη καὶ τὶς ἀρρώστειες καὶ τὶς πίκρες τῆς. Σοῦ λέει: Πάρτα, εἶναι ὅλα δικὰ σου, μὲ μιὰ λογικὴ χρῆση θὰ μὲ χαρῆς. Ὁ θάνατος εἶναι ἓνα σκοτάδι, ἓνα τίποτα, ποὺ δὲν ταιριάζει καθόλου, μὰ καθόλου μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση μας.

Μικρὴ μου, νεαρὴ μου φίλη. Ἄν θέλῃς γράψῃ μοι πάλι. Στὸ μεταξύ ὅμως αὔριο πρῶϊ - πρῶϊ, μόλις ξυπνήσεις, ἀνοιξε τὸ παράθυρο σου. Ἄσε τὸν ἥλιο καὶ τὰ κελαδημάτα τῶν πουλιῶν νὰ μποῦν μέσα. Καὶ πές. Εἶμαι 18 χρονῶν. Σὲ 2 χρόνια θὰ τὰ ξαναποῦμε, κύρ θάνατε. Στὸ μεταξύ ἔλα, ζωὴ, νὰ πιαστοῦμε ἀπ' τὸ χέρι. Σὲ δυὸ χρόνια θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Μὰ τότε θάρρα εἴκοσι χρονῶν, ἴσως καὶ πάντρεμένη.

Γιὰ σου,

ΓΛΑΥΚΗ